

РЕШЕНИЕ

№ 1350

гр. София, 29.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 08.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **2043** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) във връзка с чл. 4 от Закона за местни данъци и такси (ЗМДТ).

Образувано е по жалба на „Пи Ен Джи Пропъртис“ ЕАД, ЕИК:[ЕИК] със седалище и адрес на управление: [населено място], п.к. 1463, р-н Т. [улица], депозирана чрез адвокат С. Ц., със съдебен адрес: [населено място], [улица] срещу Ревизионен акт № СФД22-РД77- 152/10.11.2022 г. издаден от Е. К. К. на длъжност „началник на отдел“ „Ревизии и събиране на вземания“ към дирекция „Общински приходи“ /Р. към ОП/ при Столична община, възложил ревизията, и Н. Ц. Х. – С. на длъжност „главен инспектор“ – ръководител на ревизията, заемащ длъжността „главен инспектор“ в отдел Р. към ОП, действащи в качеството си на органи по приходите, изменен в частта с определените задължения за довносяне по ТБО и потвърден в останалата част с решение № СОА23-РД28-9/30.01.2023 г. на кмета на Столична община.

Жалбоподателят поддържа, че обжалваният РА, изменен в частта с определените задължения за довносяне по ТБО и потвърден в останалата част от решаващият орган, е незаконосъобразен, постановен при допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в нарушение на материалния закон. Твърди, че в ревизионния акт не са изложени никакви мотиви относно начина на определяне на данъчната основа за всеки обект поотделно. В жалбата се твърди, че сградата не е довършена с издадено разрешение за ползване, а се намира на етап „груб строеж“, поради което не се дължат данъци и поради което счита, че неоснователно от

страна на органите по приходите е приложена разпоредбата на чл. 15, ал. 5 от ЗМДТ за обектите в сградата, собственост на жалбоподателя, тъй като липсвал един от основните елементи от фактическия състав за възникване на данъчното задължение за тях, а именно съставяне на констативен акт като задължителна предпоставка за облагането на сградата с данъци. Твърди, че позоваването от органите по приходите в ревизионния акт за целите на установяването завършеността на сградата до етап „груб строеж“ на издадено удостоверение за степен на завършеност - № СА-30-161/1/21.10.2014 г. противоречало на новите процедурни правила, въведени в чл. 15, ал. 7 ЗМДТ, доколкото те регламентирали по какъв начин следвало да се констатира етапът на завършеност на сградата, за да може адекватно да се определят елементите на данъчното задължение, в това число облагаема площ, данъчна основа, данъчна единица и данъчна ставка. Посочва, че удостоверението за степен на завършеност на сградата, издадено по реда на ЗУТ, не е достатъчно, защото то дава само обща информация за етапа на строителство. Сочи, че разпоредбата на чл. 15, ал. 5 от ЗМДТ, няма обратно действие. Счита, че служителите на общинската администрация е следвало да проведат процедурата по чл. 15, ал. 7 ЗМДТ и за целите на данъчното облагане да съставят констативен акт за сградата и обектите в нея и да го връчат на дружеството, което не е сторено. Твърди се, че за първи път констатациите за данъчни оценки на процесните самостоятелни обекти били посочени в РА, издаден въз основа на РД № СФД22-ТД26-3324/29.09.2022 г., за който дружеството не било уведомено в нарушение на чл.23 ЗМДТ. В тази връзка сочи, че данъчните оценки установени в споменатия РА се различавали от данъчните оценки за същите самостоятелни обекти, посочени в РА № СФД21-РД77-27/12.04.2021 г. , издаден от дирекция „Общински приходи“ при Столична община, като не е ставало ясно на какво се дължи констатираната от жалбоподателя разлика. По отношение ТБО за обектите на дружеството, излага доводи, че ТБО в сградата не се дължи, тъй като същата е в груб строеж и не генерира отпадъци. По отношение на установените ТБО се сочи, че липсва разпоредба сходна на чл. 15, ал. 5 от ЗМДТ, поради което определянето на задължения по аналогия било недопустимо. ТБО е възнаграждение за предоставена от общината услуга, каквато за обектите в сградата не е необходима и не е реално предоставяна, поради което жалбоподателят не е ползвател на нито една от услугите, извършвани от общината и съставляващи елементи на ТБО съгласно чл. 62 ЗМДТ. С оглед изложеното отправеното до съда искане е за отмяна на обжалваният акт.

В съдебни заседания жалбоподателят, чрез процесуалният си представител адв. Ц., поддържа жалбата. Изразява становище, че е допусната съществена процедурна грешка за липса на констативен протокол по чл. 15, ал. 7 ЗМДТ, съставен от общинските органи, които действат в качеството си на данъчно-облагателни органи и са задължени да съставят такъв протокол, който е следвало да бъде връчен на жалбоподателя, за да може да се изясни каква е облагаемата площ на сградата. Поддържа, че до настоящият момент такъв протокол не е съставен. Отделно от това, обръща внимание, че съгласно експертизата на вещото лице Б. Т. се установява, че има съществени разминавания в площите на сградата по архитектурните проекти и по кадастралните скици и по постановленията за възлагане. Счита, че посоченото несъответствие създава неяснота за облагаемата площ. На следващо място сочи, че техническата експертиза установява, че няма определени общи части за един от обектите, който съществува в сградата, поради което за него няма никаква яснота дали

подлежи на облагане и каква е неговата площ. Представя становище по съществуващото на спора в подробни писмени бележки. Претендира присъждането на разноски по делото съобразно представен списък по чл. 80 ГПК.

Ответникът – Кметът на Столична община, редовно уведомен, чрез процесуалния си представител юриконсулт Д., оспорва жалбата като неоснователна и моли същата да бъде отхвърлена. Представя становище по съществуващото на спора в подробни писмени бележки. Претендира разноски по делото за юриконсултско възнаграждение на осн. чл.7, ал.2, т.5, вр. с чл.8 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Административен съд София-град, I отделение, 21-ви състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със ЗВР с рег. № СФД22-РД01-97/28.06.2022 г. /л.1 от Приложение № 1/, издадена на осн. чл.112 и чл.113 ДОПК от Е. К. К. – на длъжност „началник на отдел“ „Ревизии и събиране на вземания“ към дирекция „Общински приходи“ при СО, е възложено извършване на ревизия на дружеството „Пи Ен Джи Пропъртис“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], с цел установяване на публични общински вземания за ДНИ и ТБО за обект, находящ се в [населено място], район „Л.“, [улица], съставляващ многофункционален търговски и развлекателен комплекс с две нива паркинги и трафопостове, построен върху поземлен имот с идентификатор 68134.4354.604 и площ по скица от 28 061.00 кв. м., с ниво на завършеност „груб строеж“, съгласно издадено Удостоверение № СА-30-161/1/21.10.2014 г. на осн. чл.181, ал.2 от ЗУТ, състоящ се от 63 /шестдесет и три/ самостоятелни обекта, за периода от 01.01.2021 г. до 31.12.2021 г. Определеният ревизионен екип от органи по приходите, на които е възложено да извършат ревизията с цитираната ЗВР са както следва: 1. Н. Ц. Х. –С. – ръководител на ревизията и 2. И. К., и двете заемачи длъжност „главен инспектор“ в „Ревизии и събиране на вземания“ към дирекция „Общински приходи“ при СО.

Относно компетентността на органа, възложил ревизията и на определения с нея ревизионен екип са представени следните доказателства: Заповед № СОА20-РД09-1362/14.02.2020 г. на Кмета на Столична община за оправомощаване на административни органи по приходите, които да извършват производства по установяване, обезпечаване, събиране и контрол на местни данъци и местни такси в дирекция „Общински приходи“; Заповед № СОА16-РД15-10720 от 04.11.2016 г. и № СОА20-РД15-16 от 03.01.2020 г. за назначаване на М. Г. М. на длъжност директор на дирекция „Ревизии и събиране на вземания“; Заповед № СОА20-РД15-363 от 08.01.2020 г. за преназначаване на Е. К. К. на длъжност началник на отдел „Ревизии и събиране на вземания“; Разпореждане № СФД20-ВК66-16/16.01.2020 г., с което Е. К. е определен на длъжност „началник отдел“ „Ревизии и събиране на вземания“ към дирекция „Общински приходи“ при СО, Заповед № СОА20-РД15-352 от 08.01.2020 г. за преназначаване на длъжност на Н. Ц. Х. –С. на длъжност главен инспектор в отдел „Ревизии и събиране на вземания“; Заповед № СОА20-РД15-9859 от 30.07.2020 г. за преназначаване на длъжност на И. К. Т. /Приложение № 1/.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад № СФД22-ГД26-3324/29.09.2022 г. /л.334 от Приложение № 1/. В срока на чл.117, ал.5 от ДОПК, ревизираното лице е подало възражение срещу изготвения РД /л.364/, което ревизиращите са приели за неоснователно.

Ревизионното производство приключва с Ревизионен акт №

СФД22-РД77-152/10.11.2022 г., издаден от Е. К. К. - на длъжност „началник на отдел“ в дирекция „Ревизии и събиране на вземания“ при Столична община, възложил ревизията и Н. Ц. Х. – С. – ръководител на ревизията, заемаща длъжността „главен инспектор“, действащи в качеството си на органи по приходите /л.383 от Приложение № 1/, с който към 10.11.2022 г. на ревизираното дружество са установени публични задължения за довносяне за периода 2021 г. в общ размер на 154 616.57 лв., от които: за ДНИ сума в размер на 51 318.87 лв. ведно със законната лихва в размер на 6166.79 лв., за ТБО сума в размер на 86 379.16 лв., ведно с начислената лихва в размер на 10 751.75 лв. РА е обжалван по административен ред с жалба, рег. № СФД22-ГД26-4299/30.11.2022 г. по описа на Столична община.

С решение № СОА23-РД28-9/30.01.2023 г., кметът на Столична община, на осн. чл.155, ал.2 от ДОПК, изменя Ревизионен акт № СФД22-РД77-152/10.11.2022 г., в частта на определените задължения за довносяне на ТБО, както следва: вместо определеното с РА задължение за доплащане за ТБО в размер на 86 379.16 лв. определя задължение в размер на 81407.65 лв., а относно начислената лихва, за ТБО, вместо определената в РА сума в размер на 10 751.75 лв. определя сума в размер на 10 132.95 лв. С решението си, кметът на СО потвърждава Ревизионен акт № СФД22-РД77-152/10.11.2022 г. в останалата му част.

За изясняване спора от фактическа страна по делото са изслушани заключенията по допуснати Съдебно-техническа и Съдебно-икономическа експертизи, приети от съда като обективно и компетентно изготвени.

От заключението на вещо лице Б. Т. се установява, че процесната сграда представлява Търговско-развлекателен комплекс, който съдържа подземен гараж, различни по големина търговски обекти, хипермаркет за хранителни стоки, магазин за бяла и черна техника, заведения за бързо хранене, ресторант и кино комплекс. Разположена е с лице на Околовръстен път и на [улица]до [жк], че по делото са приложени Постановления за възлагане на недвижимо имущество за отделните самостоятелни обекти в сградата. В постановленията за възлагане са описани самостоятелните обекти с кадастрален идентификатор, площ съгласно таблица за площообразуване, заедно със съответните проценти идеални части от общите части на сградата. Посочена е застроена площ на сградата 15 211 кв.м. Установено е, че по делото няма приложена таблицата за площообразуване, поради което не може да се направи проверка за начина на определяне на процентите идеални части от общите части на сградата и при каква обща РЗП са изчислени. Посочено е, че строителството на сградата се изпълнява съгласно издадено Разрешително за строеж № 137/23.12.2012 г. Сградата е изпълнена до етап „груб строеж“, за което е издадено Удостоверение за степен на завършеност с рег. № СА-30-161/21.10.2014 г. на Главния архитект на СА-район „Л.“. Сградата е с идентификатор 68134.4354.604.1. Установено е, че разрешението за строеж е допълнено със Заповед РД-09-50-394/17.06.2013 г., с която се допълват промени в инвестиционните проекти, като се изменят формите на атриумните пространства, разпределенията на част от магазините и др. По-късно разрешението за строеж е допълнено с втора Заповед РД-09-50-707/17.10.2013 г., с която се допълват нови промени в различните нива на сградата и се обособява нов самостоятелен обект – магазин „Д.“. Вещото лице е посочило, че съгласно посочените застроени площи в проектната документация и изчисления на база предоставените чертежи е определена РЗП на сградата - 29801,99 кв.м., съобразена с изискванията на ЗУТ. Общата РЗП, необходима за определяне на идеалните части и разпределяне на общите части е

37486,51 кв.м, а общата РЗП само за обектите на жалбоподателя „Пи Ен Джи Пропъртис“ ЕАД е 32 683,15 кв.м. Общата застроена площ на всеки самостоятелен обект в сградата без прилежащите части от общите части на Сградата е 26 799,25 кв.м., а общата застроена площ само за обектите на жалбоподателя „Пи Ен Джи Пропъртис“ ЕАД е 23 167,21 кв.м. Вещото лице е посочило, че в Ревизионния акт са ползвани всички площи описани в отделните постановления за възлагане, а общата РЗП е приета от първоначалния доклад на фирмата за строителен надзор, описана като 36 888,83 кв.м. В Ревизионния акт прилежащите части са посочени само като процент, като са ползвани данните в постановленията за възлагане. Във всички постановления за възлагане на самостоятелните обекти на жалбоподателя е посочено, че площите са приети на база Таблица за площообразуване. Такава таблица не е приложена по делото и страните не разполагат с нея, поради което не може да се проследи как са определени отделните проценти.

От заключението на вещото лице В. Г. по допуснатата съдебно-икономическа експертиза се установяват несъответствия между установените с РА задължения и извършените от вещото лице изчисления, както следва: Посочено е, че в обжалвания РА, установените от ревизиращите органи задължения на дружеството за ДНИ за 2021 г. са в размер на 51 318.87 лв., а направените от вещото лице изчисления сочат на сума в размер на 51 492.48 лв. По отношение на установените с РА задължения за ТБО в размер на 86 ,79.16 лв., вещото лице е изчислило дължима сума в размер на 81 407.65 лв. В заключението, на база получените резултати за главница на ДНИ и ТБО са преизчислени и дължимите лихви. По отношение на самостоятелен обект с идентификатор 68134.4354.604.1.39, вещото лице сочи, че същият не е включен в общите изчислени задължения за ДНИ и ТБО на „Пи Ен Джи Пропъртис“ ЕАД, нито в РА, нито в решението, с което е изменен РА.

По делото са представени и други документи съставляващи административната преписка, както и такива представени от страните по делото приети като доказателства.

Административен съд София - град, I отделение, 21-ви състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Настоящият съдебен състав намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК и от активно легитимирана страна, имаща правен интерес от обжалването.

По същество на спора:

Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК, съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗМДТ, установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършват от служители на общинската администрация по реда на ДОПК, като обжалването на свързаните с тях актове се извършва по същия ред. В производствата по ал. 1 служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на органи по приходите, а в производствата по обезпечаване на данъчните задължения – на публични изпълнители./ чл.4, ал.3 от ЗМДТ/. Служителите се определят със заповед на кмета на общината / чл.4, ал.4 от ЗМДТ/. Съгласно чл.4,

ал. 5 от ЗМДТ, кметът на общината упражнява правомощията на решаващ орган по чл. 152, ал. 2 от ДОПК, а ръководителят на звеното за местни приходи в съответната община на териториален директор на НАП.

РА е издаден от надлежен орган по чл.119, ал.2 от ДОПК, съгласно цитираните в настоящото решение заповеди и нормативни правила на ЗМТД.

В производството не са допуснати съществени процесуални нарушения на административнопроизводствените правила.

РА и РД са издадени в законоустановената писмена форма. Същите съдържат фактическите и правни основания, послужили за издаването им.

Задължението за данък върху недвижимите имоти и за такса за битови отпадъци, възниква при наличие на установените в закона материалноправни предпоставки. За данъка това са качеството на облагаем обект по смисъла на чл. 10 ЗМДТ на съответния имот, качеството на задължено лице по смисъла на чл. 11 ЗМДТ на правния субект и правната връзка между тях. За такса битови отпадъци това са качеството на задължено лице по чл. 64, ал. 1 ЗМДТ, качеството на обект по смисъла на чл. 63 ЗМДТ, наличието на правната връзка между субекта и обекта по отношение, на който се предоставят услугите, както и вида и предоставянето на услугата по смисъла на чл. 62 ЗМДТ.

За да се установят материалноправните предпоставки за възникване и за установяване на задълженията за данък и такса, законодателят е наложил на правните субекти задължение за деклариране на релевантните за пораждаване и за установяване на задълженията факти. Следователно, целта на публичноправното задължение на правните субекти за деклариране на релевантните за задълженията факти е да се констатира, че е осъществен фактическият състав на правната норма, която установява задължението, и по този начин да се установи пораждането на посочените в нея правни последици - задължението на правния субект за данъка и таксата и правомощието на държавата да търси тяхното изпълнение.

Задълженото лице за плащане на ДНИ и ТБО е собственикът, като органът по приходите определя задължението въз основа на декларираните обстоятелства за притежавания недвижим имот.

За установяване собствеността на процесните недвижими имоти по делото са представени: Постановление за възлагане на недвижимо имущество от правото на собственост върху поземлен имот с идентификатор 68134.4354.604 с вх. № 5762, им. парт. № 281773 от 06.02.2018 г. и 64 обекта, представляващи недвижими имоти, съгласно постановления за възлагане на недвижим имот /64 бр./ от датите 05.02.2018 г. и 06.02.2018 г. Липсва спор по делото, че имотът е деклариран с декларация по чл. 14 от ЗМДТ № [ЕГН]/16.03.2018 г. за деклариране на земя с площ 28061,00 кв.м. и отчетна стойност 4894390.00 лв. и коригираща декларация по чл.14 от ЗМДТ с вх. № [ЕГН]/11.01.2022 г., с която са предекларирани земя с площ 28061,00 кв.м. и отчетна стойност в размер на 5 172 529.51 лв., ведно с 64 броя търговски обекти.

Спорен по делото е въпросът относно приложението на материалния закон и по-конкретно нормата на чл. 15, ал. 5 от ЗМДТ.

Съгласно чл. 15, ал. 1 от ЗМДТ (Изм. – ДВ, бр. 98 от 2018 г., в сила от

1.01.2019 г.), за новопостроените сгради или части от сгради се дължи данък от началото на месеца, следващ месеца, през който са завършени. Завършването на сграда или на част от нея се установява с удостоверение за въвеждане в експлоатация или разрешение за ползване, издадени по реда на ЗУТ - чл. 15, ал. 3. По силата на чл. 15, ал. 5 от ЗМДТ (Нова – ДВ, бр. 98 от 2018 г., в сила от 1.01.2019 г.), данъкът по ал. 1 се дължи и в случаите, когато в двегодишен срок от завършването на сградата в груб строеж, съответно – в едногодишен срок от съставяне на констативен акт по чл. 176, ал. 1 от ЗУТ, сградата не е въведена в експлоатация или не е издадено разрешение за ползване.

Съобразно чл. 15, ал. 7 от ЗМДТ (в приложимата за 2019 г. редакция – нова - ДВ, бр. 98 от 2018 г., в сила от 1.01.2019 г.), завършването на сградата в груб строеж се установява по реда на чл. 181, ал. 2 от ЗУТ. Обстоятелствата по ал. 5 се установяват с констативен акт, съставен от служители на общината. Актът се съобщава на данъчно задълженото лице, което може да оспори констатациите в акта в 7-дневен срок от уведомяването.

От тази правна регламентация следва, че в чл. 15, ал. 5 от ЗМДТ е предвидено изключение от общото правило за облагане с ДНИ на новопостроени сгради преди завършването им по смисъла на чл. 15, ал. 3 от ЗМДТ. Данъкът върху недвижимите имоти се дължи и в случаите, когато в двегодишен срок от завършването на сградата в груб строеж, съответно – в едногодишен срок от съставяне на констативния акт по чл. 176, ал. 1 от ЗУТ, сградата не е въведена в експлоатация или не е издадено разрешение за ползване и тези обстоятелства се установяват с констативен акт по чл. 15, ал. 7 от ЗМДТ от служители на общината. Като установено в закона изключение, нормата следва да се тълкува стриктно.

Новоприетите чл. 15, ал. 5 и ал. 7 от ЗМДТ са приложими след 1.01.2019 г., тъй като в закона не е предвидена приложимостта им по отношение на заварените и неприключени правоотношения. Нормата е материалноправна и действа за напред, т.е. след влизането ѝ в сила на 01.01.2019 г.

Установява се от представените по делото доказателства, че в настоящия случай не е изпълнена процедурата по чл. 15, ал. 7 от ЗМДТ, като не е издаден констативен акт за облагаемата площ на сградата и обектите в нея, като в тази връзка съдът намира за основателни доводите на жалбоподателя за неправилно тълкуване на посочена норма от страна на органите по приходите.

Основателно е възражението на жалбоподателя, че издаденото Удостоверение за степен на завършеност с рег. № СА-30-161/21.10.2014 г. на Главния архитект на СА-район „Л.“, на основание чл. 181, ал. 2 от ЗУТ и цитирания в него акт образец № 14 за приемане на конструкцията на сградата удостоверяват завършването ѝ в груб строеж на 21.10.2014 г. не може да послужи като акт обосноваващ приложението на чл. 15, ал. 5 от ЗМДТ. В тях липсват нормативно изискуемите данни, доколкото общинската администрация не е съставила протокол с необходимото съдържание в тази насока. Както се посочи по - горе, според чл. 15, ал. 7 от ЗМДТ компетентността за удостоверяване на обстоятелствата по ал. 5 е на други органи, с други вид акт - констативен протокол, съставен на основание чл. 15,

ал. 7 от ЗМДТ, поради което неправилно приходният орган е определил задължения на дружеството за ДНИ за периода от 2018 г.- 2020 г. В тази връзка е и установената съдебна практика на ВАС по идентични казуси, така решение по адм.дело № 5380/2021 г. по описа на ВАС, Осмо отделение; решение по адм.дело № 4076/2021 г. по описа на ВАС, Първо отделение, решение по адм.дело № 6567/2021 г. по описа на ВАС, Осмо отделение, решение по адм. дело № № 3238/2023 г по описа на ВАС, Първо отделение и др.

По отношение на установените задължения за ТБО, съдът намира следното: В разпоредбата на чл. 21, ал. 2 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община (Наредбата) е предвидено, че за новопостроени сгради или части от сгради се дължи такса от началото на месеца, следващ месеца, през който са завършени или е започнало ползването им. Цитираната разпоредба възпроизвежда текста на чл. 15, ал. 1 ЗМДТ. За да възникне задължението, сградата следва да е завършена или да е започнало използването ѝ, като двете условия са предвидени алтернативно, т.е. достатъчно е да е налице едно от тях. Тълкуван в контекста на останалите алинеи на разпоредбата, а и от алтернативно предвидените предпоставки за дължимост в този случай (завършване на имота или начало на ползване на имота) следва, че текстът визира недължимост на ТБО за обекти в процес на изграждане, които не представляват годни за ползване такива. Тоест дължимостта на ТБО в тази хипотеза е свързана с годността на имота да бъде ползван и да служи по предназначението си.

В Наредбата относно началния момент, от който се дължи ТБО не е предвидена хипотеза, аналогична на чл. 15, ал. 5 ЗМДТ, която е предвидена за ДНИ и това е така, тъй като заплащането на ТБО е свързано с използването на сградата, съответно с възможността за ползване на услугата и има възмезден характер за разлика от данъка. Именно затова прилагането на чл. 15, ал. 5 ЗМДТ по аналогия от общинската администрация е недопустимо.

Моментът на завършване на строежите се определя от ЗУТ и издадените на основание на този закон подзаконовни нормативни актове. Съгласно чл. 177, ал. 2 и ал. 3 от ЗУТ сградите, в зависимост от категорията на строежа, се въвеждат в експлоатация въз основа на разрешение за ползване, издадено от органите на ДНСК при условия и по ред, определени в наредба на министъра на регионалното развитие и благоустройството или въз основа на удостоверение за въвеждане в експлоатация от органа, издал разрешението за строеж. В конкретния случай сградата е изградена единствено на етап груб строеж, поради което все още не е започнало ползването ѝ.

Доколкото сградата не е въведена в експлоатация и няма данни, нито твърдения използването на сградата да е започнало преди това, ТБО за сградата не се дължи. Като е изчислил размера на ТБО въз основа на разпоредбата на чл. 15, ал. 5 ЗМДТ за имотите част от сградата преди същата да е въведена в експлоатация, органът по приходите е постановил незаконосъобразен РА.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приема, че обжалваният акт

е незаконосъобразен поради съществено нарушение на материалния закон – отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК.

По разноските по производството:

При този изход на спора и с оглед заявеното от жалбоподателя искане за присъждане на направените по делото разноски, ответната страна следва да бъде осъдена да му заплати направените по делото разноски, които са в размер на 50 лв. държавна такса, претендирани общо 600 лева възнаграждения за вещи лица /л.147/, както и адвокатско възнаграждение в размер на 11 000.00 лв., съгласно уговорената между страните сума /фактура № [ЕГН]/22.02.2023 г., л.150/, съобразено с материалния интерес по делото възлизащ в размер на 149 026.26 лева общо за главници и лихви за ДНИ и ТБО, съгласно чл.8, ал.1 вр. с чл.7, ал.2, т.5 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 Г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

По отношение на претенцията за заплатен хонорар в размер на 9387.98 лв. за подаване на възражение срещу РД и административно обжалване, съдът следва да укаже на жалбоподателя, че не разполага с правомощие за произнасяне по този въпрос в настоящото производство.

Воден от изложеното и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София – град, Първо отделение, 21-ви състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на „Пи Ен Джи Пропъртис“ ЕАД, ЕИК:[ЕИК], Ревизионен акт № СФД22-РД77- 152/10.11.2022 г. издаден от Е. К. К. на длъжност „началник на отдел“ „Ревизии и събиране на вземания“ към дирекция „Общински приходи“ /Р. към ОП/ при Столична община, възложил ревизията, и Н. Ц. Х. – С. на длъжност „главен инспектор“ – ръководител на ревизията, заемащ длъжността „главен инспектор“ в отдел Р. към ОП, действащи в качеството си на органи по приходите, изменен в частта с определените задължения за донасяне по ТБО и потвърден в останалата част с решение № СОА23-РД28-9/30.01.2023 г. на кмета на Столична община, с които са установени задължения за ДНИ и ТБО за данъчен период от 01.01.2021 г. до 31.12.2021 г., съответно за сума в размер на 51 318.87 лв., ведно със законната лихва в размер на 6166.79 лв. за ДНИ и сума в размер на 81 407.65 лв., ведно с начислената лихва в размер на 10 132.95 лв. за ТБО.

ОСЪЖДА Столична община – [населено място], [улица], да заплати на „Пи Ен Джи Пропъртис“ ЕАД, ЕИК:[ЕИК], направените по делото разноски в размер на общо 11 650.00 /единадесет хиляди шестстотин и петдесет/ лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ:

